

Grunden længe ventet ham.« — Her havde han gaaet saa træt og modløs omkring i sin Ensomhed og mangel Gang følt sig forladt af Gud — og da var denne Verdens Trøster aldrig langt borte. I Drømme havde han jo allerede besøgt ham, havde lokket ham med Gøglesyner, fristet med Haabet om Oprejsning for ham — den udstødte Præst. Og hvad andet kunde Bispen ville ham? Men Menneskers Dom var bleven ham saa ligegyldig. Her paa Jorden vilde han dog være en Fredløs indtil sine Dages Ende. Det var alene Bekymringen for Stine og Børnene, der gjorde ham svag. De led uforskyldt. Og nu stod Vinteren for Døren med sine haarde Storme. Han tænkte paa bitte Kjesten, der laa syg af Halsbetændelse, og paa Stine selv med hendes slemme Gigt i det gamle, utætte Hus. Dengang Pastor Gaardbo kom, havde han netop siddet og skrevet til hende om at klistre Vinduerne godt til og sørge for at holde Yderdøren lukket, naar Vinden stod paa. Det sparede ogsaa paa Ildebrændslet. — Naa, for Stine selv ængstedes han nu ikke. Hun havde sin haarde Vilje, som ingen Storme kunde knække. Aldrig hørte han en Klage fra hende. Endnu i hendes sidste Brev, som var skrevet om Natten ved Kjestens Sygeseng, stod der i Anledning af, at der i Avisen derovre havde staaet om ham, at han mest var til Latter i København: